

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Y. H. I.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017, č. j. KRPA-13064-37/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2017, č. j. 2 A 13/2017 – 37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017, č. j. KRPA-13064-24/ČJ-2017-000022, rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), a doba jeho zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení jeho osobní svobody.

[2] Žalovaná vycházela z těchto skutkových okolností: žalobce se dne 10. 1. 2017 dostavil na policii na Wilsonově nádraží, uvedl, že přicestoval vlakem ze Spolkové republiky Německo, kde mu nebyl udělen azyl. Jelikož žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti, bylo lustrací zjištěno, že se nachází v systému SIS II jako osoba se zakázaným vstupem do schengenského prostoru, a došlo k jeho zajištění, podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dotazem na centrálu SIRENE Německo bylo zjištěno, že žalobce se nachází v centrální databázi cizinců jako H. I. Y., nar. X v M. a je registrován na imigračním úřadě města Euskirchen, s prvním vstupem na území Spolkové republiky Německo dne 21. 12. 2015, žadatelem o azyl je ode dne 19. 9. 2016 s omezením do 6. 1. 2017. Co se týče vstupu do schengenského prostoru, žalobce uvedl, že Libyi opustil v prosinci roku 2015 prostřednictvím převaděče do Itálie. Odtud odešel do Spolkové republiky Německo, kde požádal o azyl. Uvedl, že tento azyl žádal též v jiných státech, a to v Nizozemí, Itálii a dalších státech, které si již nepamatuje. Na území České republiky nemá zajištěné bydlení a nemůže uvést ani svůj pobyt v jiném státě Evropské unie. Do České republiky přicestoval pak bez cestovních dokladů a víza.

[3] Podle oznámení Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, o průběhu řízení dle nařízení Dublin III obdrželo ministerstvo dne 25. 1. 2017 negativní odpověď o převzetí žalobce ze Spolkové republiky Německo ohledně zpětvzetí žalobce a dne 27. 1. 2017 též negativní odpověď z Dánského království a Švýcarské konfederace. V odpovědi dánské i švýcarské strany je pak uvedena Italská republika jako příslušný členský stát, který by měl převzít odpovědnost za převzetí žalobce. Na základě těchto informací byla zaslána žádost Italské republiky o zpětvzetí žalobce na území Italské republiky, přičemž lhůta pro odpověď ze strany Italské republiky byla stanovena do 14. 2. 2017.

[4] Žalovaná následně rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku rozhodla podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění žalobce stanovené rozhodnutím žalované ze dne 11. 1. 2017, č. j. KRPA-13064-24/ČJ-2017-000022, o sedm dní, jelikož doba zajištění by jinak uplynula před koncem lhůty k obdržení odpovědi ze strany Italské republiky.

[5] Žalobce napadl rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017 žalobou u Městského soudu v Praze. V žalobě namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila existenci vážného nebezpečí útěku žalobce. Žalovaná nepřihlédla ke skutečnosti, že žalobce se sám bezprostředně po svém příjezdu na území České republiky přihlásil na policii, nijak se neskrýval a poskytl policii veškerou součinnost. Vyjádřil přitom úmysl ucházet se v České republice o mezinárodní ochranu, z čehož vyplývá, že hodlal vyčkat rozhodnutí o mezinárodní ochraně na území České republiky.

[6] Městský soud žalobu zamítl. Shledal, že rozsudkem městského soudu ze dne 23. 2. 2017, sp. zn. 4 A 4/2017 byla zamítnuta žaloba žalobce směřující proti rozhodnutí žalované o zajištění žalobce ze dne 11. 1. 2017. Městský soud nezjistil, že by oproti době, kdy bylo rozhodnuto o zajištění žalobce rozhodnutím žalované ze dne 11. 1. 2017 došlo k takovým podstatným změnám na straně žalobce, že by další jeho zajištění nebylo účelné, neboť se nikterak nezměnilo to, že žalobce přicestoval na území České republiky bez cestovního pasu a víza. Na území České republiky neměl hlášený žádný pobyt a neměl ani finanční prostředky pro složení finanční záruky. Nebylo možno proto uvažovat o jiném řešení než o prodloužení doby zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců s ohledem na stanovenou lhůtu k odpovědi na žádost o převzetí žalobce do 14. 2. 2017, jelikož v případě žalobce je zcela naplněno ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kdy se za existenci vážného nebezpečí útěku považuje situace, kdy cizinec, který má být předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU přímo

pokračování

nesousedícího s Českou republikou nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu svého místa pobytu na území. Obě tyto podmínky žalobce splňuje, neboť státem, který má zaujmout stanovisko k 14. 2. 2017 o převzetí žalobce na své území, je Italská republika, která přímo nesousedí s územím České republiky, žalobce nemá platný cestovní doklad a vízum a zároveň je splněna i podmínka, že žalobce nemůže uvést místo svého pobytu na území České republiky.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítá, že žalovaná i městský soud se při posouzení věci zaměřily na prvky skutkových zjištění svědčící v neprospěch stěžovatele, avšak zcela pominuly ta skutková zjištění, která svědčí ve prospěch stěžovatele, tedy ta, která nenasvědčují existenci vážného nebezpečí útěku. Stěžovatel nepopírá, že naplnil některé z demonstrativně vymezených důvodů existence vážného nebezpečí útěku zakotvených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, domnívá se však, že tato skutečnost nemůže sama o sobě znamenat to, že žalovaná není povinna individualizovaně posoudit naplnění existence vážného nebezpečí útěku s ohledem na konkrétní okolnosti případu.

[8] Stěžovatel namítá, že v jeho případě nelze odhlédnout od toho, že se sám bezprostředně po svém příjezdu do České republiky přihlásil na policii, neskrýval se a poskytl policii součinnost. Stěžovatel hodlal vyčkat rozhodnutí příslušného správního orgánu o tom, zda se bude moci na území České republiky o mezinárodní ochranu vůbec ucházet, a v případě neúspěchu své snahy byl připraven Českou republiku opustit, a to pochopitelně v rámci výkonu příslušného správního rozhodnutí. Žalovaná spíše dezinterpretovala jeho konstatování, že se nebrání vycestování z České republiky, pokud mu nebude udělena mezinárodní ochrana.

[9] Úkolem žalované tedy nebylo pouze formálně vyhledat v jednání stěžovatele něco, co by bylo možné zařadit pod některou ze skutkových podstat § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nýbrž komplexně posoudit všechny důležité okolnosti nejen jeho pobytové historie na území Evropské unie, nýbrž i jeho současného jednání a spolupráce s českými správními orgány. Jelikož žalovaná této povinnosti nedostála, zatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemohlo obstát, přičemž městský soud výše uvedené rozhodnutí přes konkrétní námítky stěžovatele aproboval, čímž zatížil vadou nezákonnosti i samotný rozsudek.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Předmětem posouzení je rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017, č. j. KRPA-13064-37/ČJ-2017-000022, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců o sedm dní. Stěžovatel namítá, že žalovaná i městský soud

se v dotčeném rozhodnutí zaměřily na prvky skutkových zjištění svědčící v neprospěch stěžovatele, avšak zcela pominuly ta skutková zjištění, která svědčí ve prospěch stěžovatele, tedy ta, která nenasvědčují existenci vážného nebezpečí útěku. Městský soud s ohledem na to podle stěžovatele pochybil, pokud rozhodnutí žalované neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[14] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

[15] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesusoudícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.*

[16] Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím ke předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*

[17] Nejvyšší správní soud předně neshledal důvodnou námitku, podle níž krajský soud nesprávně posoudil otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46.). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[18] V rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců se pak správní orgán musí vypořádat také s otázkou, zda neexistují překážky, které by bránily jeho předání do jiného členského státu ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54), a také otázkou, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017 - 19).

pokračování

[19] Žalovaná v rozhodnutí ze dne 6. 2. 2017 nejprve rekapitulovala skutkové a právní okolnosti případu, které vedly k vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 11. 1. 2017. Následně se zabývala okolnostmi souvisejícími s předmětem posuzovaného rozhodnutí. Žalovaná shledala, že z oznámení o průběhu tzv. dublínského řízení zjistila, že Italská republika v řízení se stěžovatelem v Dánské republice akceptoval převzetí stěžovatele. Na základě těchto informací poslalo Ministerstvo vnitra žádost o zpětvzetí stěžovatele do Italské republiky. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 14. 2. 2014 a toho času stále probíhala. Vzhledem k tomu existovaly reálné předpoklady předání stěžovatele na území Italské republiky, jelikož příslušný členský stát je povinen přijmout stěžovatele zpět na své území a neexistovala překážka trvalejší povahy, která by předání bránila. Jelikož však lhůta stanovená pro zajištění v rozhodnutí ze dne 11. 1. 2017 nebyla dostatečná, přistoupila žalovaná k jejímu prodloužení.

[20] Žalovaná při přezkumu podmínek zajištění shledala, že propuštění stěžovatele ze zajištění není možné, jelikož z jeho předchozího jednání je zřejmé, že existuje nebezpečí, že by se nevrátil do země odpovědné za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel žádal o mezinárodní ochranu v jiných členských státech Evropské unie. Do protokolu uvedl, že přicestoval ze Spolkové republiky Německo, kde nečekal na výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že si nepamatuje všechny země, kde o mezinárodní ochranu žádal. Na území České republiky vstoupil bez cestovního dokladu a bez platného víza. Nelegálně vstoupil rovněž na území Evropské unie, jelikož připlul na území Italské republiky z Libye na lodi s pomocí převaděče. Za to mu v Italské republice bylo uloženo správní vyhoštění. Podle sdělení SIRENE Německo stěžovatel ve Spolkové republice Německo vystupoval také pod identitou svého bratrance J. A., nar. X. Chování stěžovatele spočívající v opakovaném žádání o mezinárodní ochranu v různých státech považovala žalovaná za účelové, vedené cílem najít nejlepší podmínky pro žadatele o azyl. Stěžovatel přitom nerespektoval právní předpisy Evropské unie a jejích členských států.

[21] Žalovaná se dále zabývala možnostmi uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel podle vlastního vyjádření neměl žádné peníze a nemohl složit peněžní kauci. Neměl zajištěno žádné ubytování a nemohl nahlásit žádnou adresu, kde by se zdržoval a byl pro žalovanou dohledatelný. Z předchozího jednání stěžovatele podle žalované vyplývá, že na území České republiky nebude s příslušnými orgány spolupracovat a vyčkávat rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Z těchto skutečností pro žalovanou vyplývá důvodná obava, že by stěžovatel nedodržel jakékoliv mírnější opatření. Na tom nic nemění ani to, že se stěžovatel sám přihlásil na Policii ČR na Wilsonově nádraží.

[22] Žalovaná shledala, že v případě stěžovatele existuje vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel se svévolně a nelegálně pohyboval na území České republiky i jiných států Evropské unie, aniž by měl oprávnění k pobytu či vízum. Dále nedisponuje žádným cestovním dokladem. Je zjevné, že by stěžovatel nerespektoval rozhodnutí o přemístění na území Italské republiky, jelikož při podání vysvětlení uvedl, že na území České republiky již zůstat nechce. Žalovaná také opět poukázala na skutečnost, že stěžovatel již žádal o azyl v Nizozemském království, Spolkové republice Německo, Švýcarské konfederaci a Dánském království, přičemž nyní vstoupil na neoprávněně na území České republiky.

[23] Z uvedených důvodů dospěla žalovaná k závěru, že doba zajištění se podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodlužuje o 7 dní, neboť existují jasné důvody pro odpovědnost Italské republiky pro posouzení žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Takto prodloužená lhůta je v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Nebyly také zjištěny žádné systémové

nedostatky azylového řízení podle č. 3 odst. 2 nařízení Dublin III v Italské republice. Nehrozí zde riziko nelidského a ponižujícího zacházení.

[24] S ohledem na výše uvedené shrnutí rozhodnutí žalované Nejvyšší správní soud konstatuje, že předmětné rozhodnutí není možné považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaná se podrobně zabývala všemi okolnostmi případu a podmínkami vydání rozhodnutí podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Úvahy, které žalovanou vedly k vydání tohoto rozhodnutí, jsou z obsahu odůvodnění zcela zřejmé a vztahují se k individuálním okolnostem případu stěžovatele. Žalovaná se zabývala také otázkou existence překážek, které by bránily předání stěžovatele do Italské republiky a zda předání stěžovatele není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků italského azylového systému. Žalovaná neopomněla ani skutečnost, že stěžovatel se po příjezdu do České republiky přihlásil sám na policii, nicméně jí ve světle ostatních zjištěných skutečností nepovažovala za rozhodnou. Skutečnost, že správní orgán určité okolnosti posuzovaného případu nepřiloží takovou váhu, kterou by účastník řízení očekával, nezakládá sama o sobě nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Městský soud proto nepochybil, pokud rozhodnutí žalované neshledal nepřezkoumatelným.

[25] Z hlediska meritorního posouzení věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě nejsou pochybnosti o tom, že byly naplněny podmínky zajištění stěžovatele podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tj. vážné nebezpečí útěku. Stěžovatel žádal o mezinárodní ochranu již v několika dalších státech Evropské unie, jejichž počet si sám nebyl schopný vybavit. Z poslední takové země, tj. ze Spolkové republiky Německo odcestoval ještě před ukončením azylového řízení (aniž by věděl, zda bylo řízení ukončeno), přičemž v minulosti v této zemi vystupoval pod identitou jiné osoby. Na území České republiky stěžovatel vstoupil bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Tyto skutečnosti stěžovatel v řízení nerozporoval a vyplývají především z jeho vlastní výpovědi. Jelikož v řízení vyšly najevo skutečnosti nasvědčující příslušnosti Italské republiky k posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, byly naplněny také podmínky zakládající vážné nebezpečí útěku podle § 129 odst. 4 věty třetí zákona o pobytu cizinců, a to že stěžovatel měl být předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou (tj. do Italské republiky), nemohl oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemohl uvést adresu místa pobytu na území. Prodloužení doby zajištění o sedm dnů odpovídalo době potřebné k získání odpovědi ze strany Italské republiky a nedošlo k překročení maximálních dob zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Na těchto okolnostech nic nemění ani fakt, že se stěžovatel policii sám přihlásil.

[26] Skutečnost, že stěžovatel se po příjezdu na území České republiky dobrovolně přihlásil na policii, nemůže zvrátit ostatní okolnosti případu, které zakládají v případě stěžovatele vážné nebezpečí útěku. Stěžovateli lze přisvědčit, že z protokolu o podání vysvětlení stěžovatele ze dne 11. 1. 2017 neplyne, že by stěžovatel nechtěl zůstat na území České republiky, jak konstatovala v napadeném rozhodnutí žalovaná. Stěžovatel podle protokolu o podání vysvětlení na otázku „*Máte v plánu zůstat v České republice nebo chcete cestovat do jiné země?*“ odpověděl „*Ne už ne*“. Z této odpovědi však není zřejmé, jestli stěžovatel reagoval na dílčí otázku, zda má v plánu zůstat v České republice nebo chce cestovat do jiné země. Tato vada odůvodnění rozhodnutí žalované nicméně nemá zásadní význam pro zjištěný skutkový stav a zákonnost rozhodnutí. Žalovaná tedy postupovala správně, pokud dospěla k závěru, že v případě stěžovatele existuje vážné nebezpečí útěku. Ke stejnému závěru dospěl ve shodě s žalovanou s ohledem na zjištěný skutkový stav také městský soud. Námitky stěžovatele, že žalovaná i městský soud se zaměřily pouze na okolnosti svědčící v neprospěch stěžovatele a pominuly okolnosti svědčící v jeho prospěch, proto nelze přisvědčit.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se jí proto nepřiznává.

[29] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Jindřich Lechovský provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu, která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož ustanovený zástupce je plátcem DPH, jeho odměna se zvyšuje o 714 Kč, tj. 21 % DPH z částky 3.400 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů tak činí 4.114 Kč a bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu